

EL MICALET GALÀCTIC

Paraules màgiques

Teresa Broseta

Dibuixos de Jordi Sunyer

1

Què contestaries si et preguntaren quines són les forces més poderoses del món? Ho has pensat alguna vegada?

Jo hauria dit que les més poderoses són les forces de la naturalesa.

El vent, que pot bufar tan fort que s'emporta les teulades de les cases.

Els rajos, que poden partir en dos un arbre i provocar incendis.

L'aigua, que quan es desborda és capaç de menjar-se horts i pobles d'un mos.

I ma mare, clar!

Què dius? Que ma mare no és una força de la naturalesa?

Això és perquè no l'has vista enfadada...

El cas és que ara afegiria una cosa més a la llista.

Una cosa tan diferent de tot això que no hauria dit mai que tinguera tanta força.

Quina cosa, preguntes?

Les paraules!

Ja veus tu quina cosa... Les paraules!

Què passa? Que no t'ho creus?

Jo ho vaig descobrir el mes passat, de la manera més inesperada.

Vaig descobrir que les paraules poden fer coses molt i molt curioses.

Poden fer riure i plorar.

Poden sembrar idees noves.
Fins i tot poden fer màgia!
Poden fer que una vaca es transforme en
un gos.

Poden fer que una ovella es transforme
en un gat.

Poden fer que una granja es transforme
en un gimnàs.

Què? Que encara no t'ho creus?

Si em deixes que et conte com vaig des-
cobrir totes eixes coses, pot ser que acabes
donant-me la raó!

Anem avant?

Tot començà un divendres que semblava un
divendres qualsevol.

Quedaven uns minuts de classe i es notava
que estàvem inquiets. Però que molt inquiets!

Per res en particular, no et penses.

Perquè era divendres.

Perquè entrava per la finestra un sol fantàstic.

Perquè teníem ganes d'anar al parc.

Perquè estàvem cansats dels exercicis de llengua.

Perquè ens feien mal els dits d'agarrar amb tanta força el llapis.

Perquè ja no podíem més d'estar-hi quiets a la cadira.

Sobretot, això.

Que ja no aguantàvem la cadira!

Deuen ser coses de l'edat, que diu la iaia...
També diu sovint que la carn que creix no s'hi pot estar quieta. I, si alguna cosa està clara, és que nosaltres no fem més que créixer.

Ens creixen els peus.

Ens creixen les cames.

Ens creixen els braços.

Ens creixen els cabells.

Com hem d'estar-hi quiets?

Si tenim tots els números per ser com les sargantanes!

El cas és que, aquell dia, hi havia remor a classe. Una remor d'aquelles que Guillem, el nostre mestre, no pot suportar. Saps com vull dir-te?

Un xiuxiueig per ací.

Una rialleta per allà.

Un llibre que cau.

Una cadira que s'arrossega.

Un llapis que repica sobre la taula.

Al final, la paciència de Guillem arribà al límit. Per a algunes coses en té molta, no penses que no. Però per a això de la remor no en té ni un bri!

–Prou! –va fer de sobte, amb veu de tro.

Guillem és un tros de pa, però, quan vol, trau de no sé on una veuota que fa por. Fins i tot a nosaltres, que el coneixem de sobra i sabem que és incapaç de matar una mosca...

Callàrem en sec, com sempre que alça la veu, i el miràrem amb cara de no haver trencat mai un plat. No dirà que no té èxit!

–Molt bé –somrigué, satisfet–. Un minut més d’atenció i podreu volar al parc, que és el que esteu desitjant. O no, bandarres?

El somriure il·luminà totes les cares. Ell també ens coneix de sobra!

Guillem continuà parlant.

–Ara vos donaré una circular perquè la porteu a casa. I compte amb ella, que és important!

En sentir-lo, se'm gelà el somriure.

Sospitava que Guillem no tardaria gens a dir les paraules fatals. Que en són només dos, però em fan una ràbia...

No m'equivocava gens ni miqueta.

Guillem em buscà els ulls i preguntà:

–Entesos, Nerea?

Vaig fer que sí amb el cap, avergonyida. Veges quina altra cosa podia fer!

Guillem m'ho deia per aquella vegada que em vaig quedar sense anar al teatre per fava. Sí, sí, com ho sents: per fava! Se m'oblidà que els pares em signaren l'autorització, ja veus quines coses... I no serà que Guillem no ho havia dit més de mil vegades!

Aquell dia agarràrem tots un disgust de por.

—No podem cridar algú que te la signe ara, Nerea? —em preguntà Guillem, decidit a fer qualsevol cosa.

Vaig negar tristament amb el cap. Ma mare estava de viatge i mon pare tenia una reunió que duraria tot el dia. No hi havia res a fer!

David i Marta, entre altres, intentaren convèncer Guillem perquè em portara igualment al teatre, però era impossible.

—Sabeu que m'agradaria molt, però no puc —ens explicà amb paciència—. Les normes són molt clares. Ho sent, Nerea.

No podia enfadar-me amb ell, perquè tenia raó. Les normes eren molt clares i les coneixíem tots. Ausades que m'eixia car haver-me despistat d'aquella manera!

Quan se n'anaren tots, i tots amb cares llargues, jo em vaig quedar fent d'ajudanta en la classe de primer. Al principi em queien unes llàgrimes grosses com cigrons, de pura ràbia. Després, a poc a poc, començà a resultar-me divertit això d'ajudar els menuts amb les lletres, les tisoires o el pegament.

Tan divertit que crec que, de gran, m'agradarà ser mestra!

El cas és que, des d'aquell dia del teatre, tot el món em dóna la llanda quan es parla de papers.

Els pares.

La iaia.

Guillem.

Ausades que són pesats!

Per sort, el timbre sonà en aquell precís moment. Salvada per la campana!

Guillem acabà de repartir les circulars apressadament.

–Bon cap de setmana! –ens desitjà.

–Igualment! –cridàrem, volant ja cap a la porta.

Encara eixírem de classe ordenadament, perquè no s'enfadara amb nosaltres, però de seguida pegàrem a córrer com si hi haguera foc. Per més que intentem obeir les seues instruccions, ens poden les ganes d'eixir al carrer!

Jo portava la circular en la mà. Em feia por ficar-la en la motxilla, per si me n'oblidava una altra vegada... Sense soltar-la, vaig galopar amb tota l'ànima cap a la porta.

El pati era un desgavell de gent.

Gent que cridava com si s'acabara el món.

Gent que corria com si la perseguiren els llops.